

Arrest

nr. 270 657 van 29 maart 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. HARDY
Rue de la Draisine 2/004
1348 LOUVAIN-LA-NEUVE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Albanese nationaliteit te zijn, op 14 januari 2021 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 december 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikking van 28 januari 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 maart 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat J. HARDY en van attaché B. DESMET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekende partijen, die verklaren van Albanese nationaliteit te zijn, zijn volgens hun verklaringen België binnengekomen op 20 april 2018 (verzoeker) en 19 februari 2018 (verzoekster) en hebben hier verzoeken om internationale bescherming ingediend respectievelijk op 24 april 2018 en op 27 maart 2018.

In zijn beslissingen van 10 juli 2018 besloot de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) dat de verzoeken om internationale bescherming kennelijk ongegrond waren. Verzoekende partijen gingen niet in beroep tegen deze beslissingen.

1.2. Zonder terug te keren naar hun land van herkomst dienden verzoekende partijen op 28 september 2020 een tweede verzoek om internationale bescherming in.

Op 29 december 2020 nam de commissaris-generaal de beslissingen tot niet-ontvankelijk (volgend) verzoek. Deze beslissingen, die de bestreden beslissingen uitmaken, werden op 31 december 2020 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing inzake verzoeker, N.B., luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

In het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming verklaarde u de Albanese nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van de gemeente Berdice in Shkodër (Albanië). U huwde op 5 september 2002 met B.B. (O.V. xxx) en kreeg met haar twee zoons K. (O.V. xxx) en E. en een dochter E. Uw vader doodde in het jaar 1990 uw moeder en uw zus. Bij hetzelfde incident werd K.H., een ver familielid van u, verwond. Sindsdien was hij mindervalide. K. H. riep een bloedwraak uit tussen zijn en uw familie. Uw broer P. (O.V. xxx) doodde in het jaar 2002 K.H.. P. werd na een vlucht in de bergen gearresteerd en in 2004 veroordeeld tot zestien jaar gevangenisstraf. Uw jongste broer T. zat veertien maanden lang in voorhechtenis maar werd vrijgelaten en verkreeg een schadevergoeding omdat hij onschuldig had vastgezeten. Sinds de moord op K. H. heeft u opgesloten in uw huis geleefd terwijl uw echtgenote ging werken in een schoenenfabriek en thuis schoenen oplapte. Toen uw oudste zoon K. zijn zestiende verjaardag naderde, achtte u het risico voor zijn leven te groot en besloot u om Albanië te verlaten.

Op 19 februari 2018 vertrok uw echtgenote B. samen met uw zoon E. en uw dochter E. met het vliegtuig vanuit Podgorica (Montenegro) naar België waar zij op 27 maart 2018 een verzoek om internationale bescherming indiende. U kwam samen met uw zoon K. naar België op 20 april 2018 en diende een verzoek om internationale bescherming in op 24 april 2018.

Op 10 juli 2018 verklaarde het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) uw verzoek om internationale bescherming en dat van uw echtgenote kennelijk ongegrond omdat u niet aannemelijk gemaakt had in een bloedwraak te zijn verwikkeld met de nabestaanden van K.H.. U ging niet in beroep tegen deze beslissing.

Uw broer P. verliet op 24 augustus 2019 de gevangenis. Op 18 september 2019 kwam hij u enkele dagen bezoeken in België waarna hij terugkeerde naar Albanië. Na een schietincident dat plaatsvond op 30 oktober 2019 verliet P. Albanië op 19 november 2019 samen met zijn vrouw en twee dochters. Ze verzochten op 11 december 2019 om internationale bescherming. Op 28 april 2020 nam het Commissariaat-generaal een weigeringsbeslissing omdat uw broer niet aannemelijk had gemaakt dat hij en zijn familie in een bloedvete met de nabestaanden van K. H. verwikkeld waren en dat hij slachtoffer was geworden van een schietincident enkele weken voor zijn vlucht uit Albanië. Zijn beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) is hangend.

Op 28 september 2020 dienden u en uw echtgenote jullie eerste volgend verzoek om internationale bescherming in terwijl uw zoon K. op dezelfde dag een eerste verzoek om internationale bescherming in eigen naam indiende. U en uw echtgenote vrezen nog steeds de (bloedwraak met) nabestaanden van K. H. en leggen een kopie van een attest neer van de verzoeningscommissie d.d. 4 december 2018 waarin uw bloedwraak en de meerdere mislukte verzoeningspogingen bevestigd worden.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Vooreerst dient benadrukt te worden dat uw vorig verzoek om internationale bescherming door het Commissariaatgeneraal afgesloten werd met een weigeringsbeslissing omdat u niet aannemelijk gemaakt had in een bloedwraak te zijn verwickeld met de nabestaanden van K.H.. U ging binnen de voorziene termijn niet in beroep tegen deze beslissing. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorig verzoek en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

U en uw echtgenote herhalen immers louter de problemen die jullie in het kader van jullie eerste verzoek om internationale bescherming aanhaalden, met name de bloedwraak met de nabestaanden van K.H. (verklaring volgend verzoek d.d. 19/10/2020, vraag 16; verklaring volgend verzoek B. d.d. 19/10/2020, vraag 16, 20). De vastgestelde ongeloofwaardigheid van deze vendetta wordt bovendien bevestigd door de vaststelling dat in het kader van het verzoek om internationale bescherming van uw broer P. de Commissaris-generaal oordeelde dat er, onder meer door ernstige tegenstrijdigheden en hiaten in de verklaringen van uw broer, geen geloof kon worden gehecht aan het bestaan van een bloedwraak tussen uw familie en de nabestaanden van K.H..

Het door u neergelegde attest van het verzoeningscomité, opgemaakt op 4 december 2018, kan deze zienswijze niet ombuigen. Er kan namelijk geen enkele waarde aan dit document toegeschreven worden. Er moet in de eerste plaats opgemerkt worden dat jullie geen afdoende verklaring bieden voor het laattijdig neerleggen van dit document. Uw verklaring dat u niet wist dat u dit diende mee te nemen (verklaring volgend verzoek, vraag 16), overtuigt geenszins gelet op uw verklaringen in het kader van uw eerste verzoek waaruit blijkt dat u geen andere dan de door u neergelegde documenten kon aanbrengen ter ondersteuning van uw asielmotieven (notities persoonlijk onderhoud 1e VIB N. d.d. 28/06/2018, p. 8 en 22) en gelet op de vaststelling dat u wel tal van andere documenten neerlegde in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming. Dat u dit document niet eerder neerlegde is bijgevolg niet ernstig en doet afbreuk aan de authenticiteit ervan. Bovendien blijkt uit de stempel, handtekening en algemene opmaak van het attest dat het hier een kopie betreft, hoewel uw echtgenote beweert dat het een origineel document is (verklaring volgend verzoek B., vraag 18), waardoor de authenticiteit van dit document hoe dan ook onmogelijk na kan worden nagegaan en de bewijswaarde ervan gering is. Verder kunnen dergelijke documenten enkel als bewijs worden aanvaard voor zover ze worden gedragen door plausibele en geloofwaardige verklaringen, hetgeen hier niet het geval is. Daarnaast kan erop gewezen worden dat uw broer P. in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming tegenstrijdige en merkwaardige verklaringen aflegde betreffende deze verzoeningsorganisatie en de wijze waarop deze organisatie uw familie bijstond. Bovendien blijkt uit objectieve informatie toegevoegd aan uw administratief dossier dat dergelijke documenten eenvoudig op niet-reguliere wijze kunnen verkregen worden en dat N. S.'s verzoeningscommissie er in het verleden niet voor terugschrok om meermaals valse bloedwraakattesten uit te reiken. Gelet op voorgaande kan er aan het door u neergelegde attest van de verzoeningscommissie geen enkele waarde gehecht worden. Het loutere feit dat jullie zoon K. intussen de leeftijd van achttien jaar heeft bereikt en E. ook volwassen zal worden in de toekomst (verklaring volgend verzoek N., vraag 19; verklaring volgend verzoek B., vraag 16, 19, 22) en hierdoor problemen zouden kennen omwille van jullie bloedwraak ligt volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Uit het voorgaande volgt dat ook het volgend verzoek om internationale bescherming van uw echtgenote B. niet-ontvankelijk is.

In het kader van het verzoek om internationale bescherming van uw zoon K. werd eveneens overgegaan tot een weigeringsbeslissing.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn

van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."

De bestreden beslissing inzake verzoekster, B.B. luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

In het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming verklaarde u de Albanese nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van Shkodër (Albanië). U huwde op 5 september 2002 met N.B. (O.V. xxx) en kreeg met hem twee zoons K. (O.V. xxx) en E. en een dochter E.. Uw schoonvader doodde in het jaar 1990 uw schoonmoeder en uw schoonzus. Bij hetzelfde incident werd K.H., een ver familielid van uw echtgenoot, verwond. Sindsdien was hij mindervalide. K.H. riep een bloedwraak uit tegen uw schoonfamilie. Uw schoonbroer P. (O.V. xxx) doodde in het jaar 2002 K.H.. P. werd na een vlucht in de bergen gearresteerd en in 2004 veroordeeld tot zestien jaar gevangenisstraf. Uw jongste schoonbroer T. zat veertien maanden lang in voorhechtenis maar werd vrijgelaten en verkreeg een schadevergoeding omdat hij onschuldig had vastgezeten. Sinds de moord op K.H. heeft uw echtgenoot opgesloten in uw huis geleefd terwijl u ging werken in een schoenenfabriek en thuis schoenen oplapte. Toen uw oudste zoon K. zijn zestiende verjaardag naderde, achtte u het risico voor zijn leven te groot en besloot u om Albanië te verlaten.

Op 19 februari 2018 vertrok u samen met uw zoon E. en uw dochter E. met het vliegtuig vanuit Podgorica (Montenegro) naar België waar u op 27 maart 2018 een verzoek om internationale bescherming indiende. Uw echtgenoot kwam samen met jullie zoon K. naar België op 20 april 2018 en diende een verzoek om internationale bescherming in op 24 april 2018.

Op 10 juli 2018 verklaarde het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) uw verzoek om internationale bescherming en dat van uw echtgenoot kennelijk ongegrond omdat u niet aannemelijk gemaakt had in een bloedwraak te zijn verwikkeld. U ging niet in beroep tegen deze beslissing.

Uw schoonbroer P. verliet op 24 augustus 2019 de gevangenis. Op 18 september 2019 kwam hij jullie enkele dagen bezoeken in België waarna hij terugkeerde naar Albanië. Na een schietincident dat plaatsvond op 30 oktober 2019 verliet P. Albanië op 19 november 2019 samen met zijn vrouw en twee dochters. Ze verzochten op 11 december 2019 om internationale bescherming. Op 28 april 2020 nam het Commissariaat-generaal een weigeringsbeslissing omdat P. niet aannemelijk had gemaakt dat hij en zijn familie in een bloedvete met de nabestaanden van K.H. verwikkeld waren en dat hij slachtoffer was geworden van een schietincident op 30 oktober 2019. Zijn beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) is hangend.

Op 28 september 2020 dienden u en uw echtgenoot jullie eerste volgend verzoek om internationale bescherming in terwijl uw zoon K. op dezelfde dag een eerste verzoek om internationale bescherming in eigen naam indiende. U en uw echtgenoot vrezden nog steeds de nabestaanden van K.H. en leggen een kopie van een attest neer van de verzoeningscommissie d.d. 4 december 2018 waarin uw bloedwraak en de meerdere mislukte verzoeningspogingen bevestigd worden.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u uw volgend verzoek om internationale bescherming volledig steunt op de motieven die door uw echtgenoot N. ter zake werden uiteengezet. Zijn volgend verzoek om internationale bescherming werd niet-ontvankelijk verklaard in een beslissing die luidt als volgt:

"(...)

(Overname motieven echtgenoot)"

Uit het voorgaande volgt dat ook uw volgend verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk is. In het kader van het verzoek om internationale bescherming van uw zoon K. werd eveneens overgegaan tot een weigeringsbeslissing.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een eerste middel beroepen verzoekers zich op de schending van artikel 57/6, § 3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Zij zetten uiteen dat de verwerende partij slechts over tien werkdagen beschikt om een beslissing houdende niet-ontvankelijk verzoek te nemen. Verder wijzen zij erop dat ze werden benadeeld door de beslissing van niet-ontvankelijkheid omdat ze niet gehoord werden en omdat de beroepstermijn tien dagen is in plaats van de gewone dertig dagen.

In een tweede middel voeren ze de schending aan van de artikelen 48/3 tot 48/7, van artikel 48/9, van artikel 57/6/2, § 1 en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen, van de zorgvuldigheidsplicht.

Verzoekers overlopen de elementen die volgens hen niet in twijfel worden getrokken door de commissaris-generaal en wijzen op de link met de aanvraag van hun (schoon)broer en verwijzen naar de elementen die volgens hen nieuw zijn: de vlucht naar België van de broer van verzoeker en het document inzake de verzoeningspoging.

Verzoekers vragen in hoofdorde om hen als vluchteling te erkennen, minstens hen de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en ondergeschikt om de bestreden beslissingen te vernietigen en terug te sturen naar het CGVS voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Verzoekers voegen aan hun verzoekschrift nog volgende stukken:

- de COI Focus: "Albanië Algemene situatie" van 27 juni 2018 (update) (stuk 5);
- "Albanie: vendetta" van OSAR van 13 juli 2016 (stuk 6).

2.3. Beoordeling

2.3.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de

devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. De Raad benadrukt dat de bestreden beslissingen werden genomen op basis van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, dat aan de commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om een volgend verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren indien er geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door verzoeker is voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. De aangevoerde schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet mist dan ook juridische grondslag. Verzoekers voeren de schending aan van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet maar zetten niet uiteen in welk opzicht zij deze bepaling geschonden achten. Het middel is in dit opzicht niet-ontvankelijk.

2.3.3. Vooreerst dient erop gewezen dat de commissaris-generaal op 10 juli 2018 in het kader van de eerste verzoeken om internationale bescherming in hoofde van verzoekers oordeelde dat deze verzoeken kennelijk ongegrond waren. Dit omdat zij niet aannemelijk hadden gemaakt dat zij in een bloedwraak verwickeld waren met de nabestaanden van K.H. Verzoekers gingen niet in beroep tegen deze beslissingen.

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van volgende verzoeken om internationale bescherming, de beslissingen met betrekking tot vorige verzoeken om internationale bescherming nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

2.3.4. Verzoekers voeren vooreerst aan dat de commissaris-generaal de bestreden beslissingen buiten de in artikel 57/6, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet voorziene termijn heeft genomen waardoor hij volgens verzoekers niet meer over de mogelijkheid zou hebben beschikt om hun verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te beschouwen op grond van voormeld artikel. Ook menen zij dat zij niet de mogelijkheid hadden om hun volgend verzoek op volledige en grondige wijze uiteen te zetten, omdat ze niet werden gehoord bij het CGVS.

De Raad wijst er in dit verband op dat de in artikel 57/6, § 3 van de Vreemdelingenwet voorziene termijn van 10 werkdagen, die begint te tellen na ontvangst van het verzoek om internationale bescherming dat door de minister of zijn gemachtigde werd overgezonden aan het CGVS, een termijn van orde betreft en de Vreemdelingenwet geen sanctie voorziet indien deze termijn wordt overschreden. Het overschrijden van de voorgeschreven termijn heeft louter tot gevolg dat de in artikel 39/57, § 1 van de Vreemdelingenwet vermelde beroepstermijn *in casu* geen 10 dagen, doch 30 dagen betreft. Het brengt echter geen bevoegdheidsverlies met zich mee en verzoekers kunnen dan ook niet worden gevolgd in hun stelling dat het overschrijden van voormelde termijn impliceert dat de commissaris-generaal niet langer bevoegd/gemachtigd zou zijn om een verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond te beschouwen.

Verzoekers kunnen, gelet op het voorgaande, dan ook niet gevolgd worden waar zij beargumenteren dat de bestreden beslissingen niet konden worden genomen op basis van artikel 57/6, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoekers aanvoeren dat zij niet werden gehoord bij het CGVS, wijst de Raad erop dat in het geval van een volgend verzoek om internationale bescherming, de commissaris-generaal niet verplicht is om een persoonlijk onderhoud te organiseren, in overeenstemming met artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet. Verzoekers werden naar aanleiding van hun volgend verzoek wel gehoord bij de Dienst Vreemdelingenzaken op 19 oktober 2020 overeenkomstig artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. Uit deze verklaringen blijkt dat verzoekers in de gelegenheid werden gesteld nieuwe documenten neer

te leggen en deze ook verder toe te lichten (administratief dossier, 'verklaring volgend verzoek' d.d. 19 oktober 2020). Deze verklaringen werden vervolgens overgezonden aan de commissaris-generaal, die de bestreden beslissingen heeft genomen na een inhoudelijk onderzoek van de elementen die door verzoekers aan de Dienst Vreemdelingenzaken werden meegedeeld. Hieruit blijkt dat verzoekers wel degelijk werden gehoord en dat zij hun nieuwe elementen in het kader van hun volgend verzoek op nuttige wijze naar voor konden brengen. De Raad wijst erop dat de beslissing om de verzoeker die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen, tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal behoort, gezien artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet geen verplichting inhoudt. Tijdens hun persoonlijke onderhouden op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van hun volgende verzoeken werd aan verzoekers verduidelijkt dat het CGVS op grond van hun verklaringen aldaar na zou gaan of hun aanvraag al dan niet ontvankelijk diende te worden verklaard, en dat het CGVS niet verplicht was om verzoekers voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. Verzoekers werden hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van hun aanvraag reeds op de Dienst Vreemdelingenzaken aan te brengen. Verzoekers waren bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van hun verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken. De Raad stelt ten slotte vast dat verzoekers in hun verzoekschrift eveneens nalaten om te verduidelijken welke concrete, belangwekkende elementen zij niet zouden hebben kunnen aanreiken en op welke wijze deze elementen een ander licht zouden werpen op de bestreden beslissingen, nu zij ook in hun verzoekschrift blijven volharden in hun verklaringen als deze die zij hebben toegelicht tijdens hun interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken op 19 oktober 2020.

2.3.5. In het kader van hun huidige, volgende verzoeken om internationale bescherming, dient te worden vastgesteld dat verzoekers blijven vasthouden aan hun eerder aangehaalde vluchtmotieven. Meer bepaald hernemen verzoekers dat zij niet kunnen terugkeren naar Albanië omdat hun familie geïsoleerd wordt in een bloedwraakkwestie. Zij zetten uiteen dat de nieuwe elementen de volgende zijn: de vlucht naar België van verzoekers broer na een aanval in Albanië op 30 oktober 2019 en zijn verzoek om internationale bescherming en de stappen die na verzoekers' eerste verzoek werden gezet in Albanië voor een verzoening tussen de families, ten bewijze waarvan zij een attest van de verzoeningscommissie voorleggen opgesteld op 4 december 2018.

2.3.6. De huidige, volgende verzoeken om internationale bescherming van verzoekers worden in de bestreden beslissingen niet-ontvankelijk verklaard omdat zij geen nieuwe elementen hebben aangehaald die de kans aanzienlijk vergroten dat zij voor internationale bescherming in aanmerking komen:

(i) verzoekers herhalen louter de problemen die ze in het kader van hun eerste verzoek aanhaalden, met name de bloedwraak met de nabestaanden van K.H.; de vastgestelde ongeloofwaardigheid van deze vendetta wordt bovendien bevestigd door de vaststelling dat in het kader van het verzoek van verzoekers broer werd geoordeeld dat geen geloof kon worden gehecht aan het bestaan van een bloedwraak tussen verzoekers familie en de nabestaanden van K.H.;

(ii) het neergelegde attest van het verzoeningscomité van 4 december 2018 kan deze zienswijze niet ombuigen, er kan immers geen waarde aan dit document worden toegekend: (1) verzoekers geven geen verklaring voor het laattijdig neerleggen van dit document, verzoekers verklaring bij de DVZ dat hij dit document niet eerder heeft afgegeven omdat hij niet wist dat hij dit diende mee te nemen, overtuigt niet gezien verzoeker in het kader van zijn eerste verzoek wel tal van andere documenten neerlegde en verklaarde dat hij geen andere documenten dan de neergelegde kon aanbrengen; (2) uit de stempel, handtekening en algemene opmaak van het attest blijkt dat het een kopie betreft, terwijl verzoekster verklaart dat het een origineel is, de authenticiteit van een kopie kan onmogelijk worden nagegaan en de bewijswaarde is gering; (3) dergelijke documenten kunnen enkel als bewijs worden aanvaard voor zover ze worden gedragen door plausibele en geloofwaardige verklaringen, wat hier niet het geval is; (4) verzoekers broer P. legde tegenstrijdige en merkwaardige verklaringen af betreffende deze verzoeningsorganisatie en de wijze waarop deze organisatie zijn familie bijstond; (5) uit objectieve informatie gevoegd bij het administratief dossier blijkt dat dergelijke documenten eenvoudig op niet-reguliere wijze kunnen verkregen worden en dat N.S.'s verzoekingscommissie er in het verleden niet voor terugschrok om meermaals valse bloedwraakattesten uit te reiken; gelet op het voorgaande kan er dus geen enkele waarde aan dit attest gehecht worden;

(iii) het loutere feit dat verzoekers' zoon K. intussen de leeftijd van achttien jaar bereikt heeft en E. ook volwassen zal worden in de toekomst en hierdoor problemen zouden kennen omwille van de bloedwraak, ligt volledig in het verlengde van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt niets aan het voorgaande en is niet van aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid.

De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissingen op eenvoudige wijze in die beslissingen kunnen worden gelezen zodat verzoekers er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan. Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoekers in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissingen op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.7. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissingen werden genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige, nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen *an sich* bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl. St. Kamer*, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming -oud artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, sprak over het al dan niet in overweging nemen van een asielverzoek, daar waar er in de huidige bepaling sprake is van het al dan niet ontvankelijk verklaren van het volgend verzoek om internationale bescherming-, heeft geen enkele impact op de *ratio legis* die leidde tot de invoering

van oud artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de commissaris-generaal (*Parl.St. Kamer*, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

2.3.8. Na lezing van de administratieve dossiers besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoekers geen nieuwe elementen aanbrengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komen.

2.3.8.1. Verzoekers verwijzen in het verzoekschrift naar het verzoek om internationale bescherming en het relaas van hun (schoon)broer, zij menen dat er nieuwe objectieve elementen zijn die aantonen dat deze vendetta bestaat en dat de pogingen om ze te stoppen, niet gelukt zijn. Ze verwijzen naar de COI Focus "Albanië: Algemene situatie" (stuk 5 bij het verzoekschrift) en stellen dat het conflict tussen de families en de doden aan beide kanten niet betwist worden. Zij hekelen het feit dat nergens in de bestreden beslissingen informatie wordt gegeven over de kracht van de vendetta in Albanië of over de mogelijkheid om zich daartegen te beschermen. Inzake het attest van de verzoeningscommissie, voeren verzoekers aan dat verzoeker dit attest van 4 december 2018 niet eerder kon voorleggen omdat zijn eerste verzoek afgerond werd op 10 juli 2018. Dit attest en de verzoeningspoging sinds de vrijlating van verzoekers (schoon)broer zijn nieuwe elementen volgens verzoekers.

De Raad stelt vast dat verzoekers met hun uiteenzetting inzake de vendetta volledig voorbijgaan aan volgend motief van de bestreden beslissingen: *"U en uw echtgenote herhalen immers louter de problemen die jullie in het kader van jullie eerste verzoek om internationale bescherming aanhaalden, met name de bloedwraak met de nabestaanden van K.H. (verklaring volgend verzoek d.d. 19/10/2020, vraag 16; verklaring volgend verzoek B. d.d. 19/10/2020, vraag 16, 20). De vastgestelde ongeloofwaardigheid van deze vendetta wordt bovendien bevestigd door de vaststelling dat in het kader van het verzoek om internationale bescherming van uw broer P. de Commissaris-generaal oordeelde dat er, onder meer door ernstige tegenstrijdigheden en hiaten in de verklaringen van uw broer, geen geloof kon worden gehecht aan het bestaan van een bloedwraak tussen uw familie en de nabestaanden van K.H.."* Verzoekers tonen op geen enkele concrete wijze aan dat dit motief geen stand kan houden.

Daarenboven wijst de Raad erop dat bij de nota die de verwerende partij heeft ingediend, de notities worden gevoegd van het persoonlijk onderhoud van verzoekers' (schoon)broer. Dit verzoek van de (schoon)broer heeft geleid tot een beslissing "kennelijk ongegrond" van de commissaris-generaal op 28 april 2020, die werd bevestigd door het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) nr. 257 803 van 8 juli 2021. In dit arrest wordt het volgende overwogen:

"De Raad stelt vast dat verzoekers niet kunnen worden gevolgd waar zij stellen dat er objectieve elementen zijn die aantonen dat er sprake is van een bloedwraak. Verzoekers kunnen niet zonder meer stellen dat wrokgevoelens een bloedwraak bewijzen. Het louter stellen dat er sprake is van een bloedwraak ondanks de tegenstrijdigheden, volstaat uiteraard niet. Zij kunnen dan ook niet dienstig verwijzen naar algemene informatie omtrent de aanpak van bloedwraak in Albanië, of het gebrek hiervan door de lokale autoriteiten, nu zij niet hebben aangetoond in een bloedwraak te zijn verwikkeld.

4.2. Verzoekers stellen vervolgens dat het zeer vreemd is dat de verwerende partij verwijst naar de negatieve beslissing van verzoekers broer. Zij begrijpen niet waarom verzoekers relaas moet worden getoetst aan een een relaas dat niet aannemelijk werd verklaard. Verder zijn zij van mening dat verzoekers relaas primeert op dat van zijn broer, nu het verzoeker is die voor de moord op K.H. werd veroordeeld.

Uit het persoonlijk onderhoud en de bestreden beslissing van verzoekers broer, blijkt in eerste instantie dat diens algemeen asielrelaas inderdaad als ongeloofwaardig werd beschouwd. Dit doet echter niets af aan de concrete objectieve vaststellingen dat de verklaringen van verzoeker en diens beroer omtrent hun relaas niet rijmen, wat de geloofwaardigheid van ieders relaas ondermijnt. Meer concreet, betreffende de moord op K.H., stelt de Raad echter vast dat de verklaringen van verzoekers broer, dat verzoeker K.H. heeft vermoord, in de bestreden beslissing nooit worden betwist. De commissaris-generaal kan in dit opzicht aldus wel verwijzen naar de verklaringen van verzoekers broer nu deze meermaals doorheen zijn persoonlijk onderhoud verwijst naar de moord op K.H. door verzoeker, en zelfs een gesprek waarin verzoeker zou hebben gezegd hem te willen vermoorden. Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat zijn relaas zou primeren op dat van zijn broer. Verzoekers gaan dan ook niet in op de vastgestelde tegenstrijdigheden in het relaas van verzoeker en dat van zijn broer."

"De Raad beklemtoont voorts dat in voormelde beschikking met verwijzing naar de motieven van de bestreden beslissingen wordt uiteengezet om welke redenen geen geloof wordt gehecht aan de beweerdde bloedwraakproblematiek. Zo worden onder meer enkele frappante tegenstrijdigheden tussen

de verklaringen van de eerste verzoekende partij en haar broer vastgesteld, doch ook dat haar opeenvolgende verklaringen in verband met de verzoeningspogingen tussen haar en de tegenpartij niet met elkaar stroken en dat zij nauwelijks kennis bezit over de tegenpartij, en er wordt gewezen op haar houding en deze van haar familieleden in Albanië. De verzoekende partijen werpen hier geen ander licht op door het geven van een feitelijke uiteenzetting ter terechtzitting en vervolgens te poneren dat niet kan besloten worden tot de ongeloofwaardigheid van de bloedwraak op grond van de verklaringen van de broer nu zij wel degelijk objectieve documenten hebben ingediend, zonder dit argument ook maar enigszins te concretiseren, laat staan in verband te brengen met de gronden van voormelde beschikking en de motieven van de bestreden beslissingen waarin op uitvoerige wijze wordt uiteengezet om welke redenen de aangebrachte elementen en documenten niet worden aanvaard. Door ter terechtzitting zonder meer voormeld algemeen standpunt in te nemen, kunnen de verzoekende partijen gelet op de concrete vaststellingen in de bestreden beslissingen en voormelde beschikking die geenszins worden ontkracht, laat staan worden weerlegd, dan ook niet overtuigen.”

Uit huidige bestreden beslissingen en uit het arrest van de Raad nr. 257 803 van 8 juli 2021 blijkt dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers' verklaringen over de bloedwraak en dat evenmin geloof werd gehecht aan de verklaringen hierover afgelegd door verzoekers' (schoon)broer. De uiteenzetting in het verzoekschrift doet hieraan geen afbreuk.

2.3.8.2. Waar verzoekers stellen dat verzoeker het attest van de verzoeningscommissie niet eerder kon voorleggen omdat zijn eerste verzoek afgerond werd op 10 juli 2018 en dit attest dateert van 4 december 2018, wijst de Raad erop dat dit niet wegneemt dat hij eerder al zo'n attest had kunnen opvragen, gezien verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken op 19 oktober 2020 verklaarde: *“Voor mijn vertrek hadden wij een verzoening gevraagd maar dit werd geweigerd door de familie, ik heb hiervan een document. Mijn advocaat zal deze naar het commissariaat opsturen. Ik heb dit document niet eerder afgegeven omdat ik het niet wist dat ik zoiets diende mee te nemen.”* Enerzijds blijkt hieruit dat verzoeker dit attest had kunnen meebrengen naar zijn interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken maar dit niet gedaan heeft, anderzijds blijkt dat hij zelf verklaarde dat de verzoeningspoging waarvan sprake in het attest dateert van “voor zijn vertrek” uit Albanië dat plaatsvond op 20 april 2018. Verzoeker had inderdaad dit attest dan al veel eerder kunnen opvragen en voorleggen. De uitleg in het verzoekschrift kan niet worden aanvaard.

Verzoekers betwisten voor het overige niet dat uit de stempel, handtekening en algemene opmaak van het attest blijkt dat het een kopie betreft en dat de authenticiteit van een kopie onmogelijk kan worden nagegaan en de bewijswaarde ervan gering is, dat uit objectieve informatie gevoegd bij de administratieve dossiers blijkt dat dergelijke documenten eenvoudig op niet-reguliere wijze kunnen verkregen worden en dat N.S.'s verzoekingscommissie er in het verleden niet voor terugschrok om meermaals valse bloedwraakattesten uit te reiken. De Raad benadrukt bovendien dat documenten enkel als bewijs kunnen worden aanvaard voor zover ze worden gedragen door plausibele en geloofwaardige verklaringen, wat hier niet het geval is.

2.3.9. De Raad stelt vast dat verzoekers in hun verzoekschrift bijgevolg geen concrete poging ondernemen om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissingen, die draagkrachtig zijn en steun vinden in de administratieve dossiers en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de niet-ontvankelijkheid van hun volgende verzoeken om internationale bescherming, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoekers toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe zij evenwel in gebreke blijven. Verzoekers volharden immers in hun vluchtrelaas, herhalen eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, uiten blote beweringen, poneren een vrees voor vervolging en spreken de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal tegen, wat geen dienstig verweer kan worden geacht en waarmee zij er aldus niet in slagen hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissingen te ontkrachten.

De documenten die verzoekers bij hun verzoekschrift voegen (“Albanie: vendetta” van OSAR van 13 juli 2016 en de COI Focus “Albanië: Algemene situatie” van 27 juni 2018) doen hieraan geen afbreuk. Algemene verwijzingen naar voormelde rapporten over de problematiek van bloedwraak in Albanië en de slechte werking van de Albanese autoriteiten, zijn niet ter zake dienend nu werd vastgesteld dat hun verklaringen over de bloedwraak ongeloofwaardig zijn. De verwijzing naar deze informatie volstaat evenmin om aan te tonen dat verzoekers in hun land van herkomst daadwerkelijk worden bedreigd of vervolgd of dat er wat hen betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, of dat het hen in het land van herkomst aan nationale

bescherming ontbeert. Dit dient immers *in concreto* te worden aangetoond en verzoekers blijven hiertoe in gebreke.

2.3.10. Gelet op het geheel van wat voorafgaat, treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze besluit dat verzoekers geen nieuwe elementen aanbrengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komen.

2.3.11. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit de administratieve dossiers blijkt dat verzoekers bij de Dienst Vreemdelingenzaken de kans kregen om hun verklaringen met betrekking tot de nieuwe elementen in het kader van hun huidig volgend verzoek toe te lichten en nieuwe documenten voor te leggen. De beslissing om de verzoeker die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen, behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal luidens artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van de administratieve dossiers, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekers en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.12. Waar verzoekers in uiterst ondergeschikte orde nog vragen om de bestreden beslissingen te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal houdende niet-ontvankelijk verzoek te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° en 3° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, tonen verzoekers echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissingen die door de Raad niet kan worden hersteld, noch tonen zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

2.3.13. Het middel is ongegrond. De bestreden beslissingen worden beaamd en in hun geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig maart tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET